Biserica Ortodoxă Română nu are ce căuta în Consiliul Mondial al Ereziilor!

Preafericirea Voastră,

Înaltpreasfinţiile Voastre,

Preasfinţiile Voastre,

Biserica Ortodoxă Română trece de trei ani printr-0 profundă tulburare, provocată de participarea ierarhilor ei la „sinodul” din Creta, din 2016, ale cărui decizii le-au semnat fără nicio singură abţinere, spre deosebire de multe dintre celelalte Biserici locale participante, unde au existat ierarhi care s-au opus unora dintre documente.

Tulburarea produsă de acel „sinod” se resimte la toate palierele vieţii bisericeşti, sub forma unei învrăjbiri fără precedent a ortodocşilor români unii împotriva altora. Comunităţi care îşi duceau viaţa duhovnicească în tihnă se află astăzi în conflict cu cei care au luat atitudine corectă faţă de „sinodul” din Creta; familii care trăiau în pace, astăzi sunt dezbinate; ucenici şi duhovnici, credincioşi şi preoţi parohi, preoţi şi episcopi trăiesc într-o atmosferă de tensiune, suspiciune şi reproşuri reciproce.

„Sinodul” din Creta a scos la suprafaţă mai mult de jumătate de secol de participare românească la mişcarea internaţională ecumenistă şi a propus spre aprobare poporului credincios această formă contrapermormantă de contramisiune, în care Biserica noastră este angrenată de decenii întregi. Sub diferite forme, poporul credincios a spus „nu” acestei propuneri.

Au existat şi există încă mulţi ortodocşi români care se opun acestui „sinod”, din toate straturile Bisericii noastre, mai puţin vizibil poate din rândul ierarhiei. Cea mai fermă şi mai eficientă metodă de atragere a atenţiei că deciziile din Creta nu sunt conforme cu viaţa şi învăţătura Bisericii Ortodoxe (cum le-a catalogat la nivel sinodal Biserica Georgiei, care le-a şi respins) a fost întreruperea pomenirii, la

care au recurs câteva zeci de clerici din toată țara și câteva mii de credincioși, în mod canonic, în baza canoanelor 31 apostolic și 15 I-II, care permit această formă de protest și de îngrădire față de o erezie mărturisită public.

În locul unui proces de discutare cinstită a situației, de asumare a greșelilor săvârșite și de îndreptare a lor, spre binele Bisericii noastre, s-a preferat, din păcate, o campanie de persecuție contra preoților nepomenitori și chiar a unora dintre ucenicii lor din rândul poporului credincios, dublată de una de denigrare și amenințare, cu scopul de a-i descuraja și pe alți preoți să urmeze calea protestului față de oficializarea ecumenismului în Biserica Ortodoxă Română.

Întreruperea pomenirii a fost o strategie de luptă antiecumenistă determinată tocmai de lipsa de răspuns la rugămintea insistentă de a se căuta și găsi o soluție reală crizei declanșate de „sinodul" din Creta. Mizând pe faptul că generații întregi de preoți, teologi, intelectuali și credincioși obișnuiți, crescuți de decenii în duhul limbajului ecumenist, au perceput deciziile din Creta ca pe ceva obișnuit, ce nu ieșea cu nimic din tiparele mentale ecumeniste cu care erau deja învățați, și, prin urmare, nu au protestat deloc față de ele, ci, pe alocuri, chiar le-au apreciat, s-a încercat convingerea poporului că preoții care au întrerupt pomenirea au săvârșit schismă și au contrazis opinia oficială a Bisericii Ortodoxe, care, la acea vreme, afirma că la „sinodul" din Creta nu s-a acordat niciun statut de bisericitate ereziilor și schismelor și că s-a mărturisit că Biserica Ortodoxă este singura Biserică a lui Hristos din lume.

În baza acestei opinii oficiale, impuse de către Sfântul Sinod, preoții nepomenitori au fost caterisiți, batjocoriți, insultați, bătuți, alungați cu forța din parohiile în care și-au depus ani mulți de viață și activitate. Spre rușinea persecutorilor lor, instanțele civile, cărora acești preoți s-au adresat pentru a-și apăra drepturile elementare încălcate brutal, au început să le dea dreptate.

Ca o bătaie a lui Dumnezeu pentru modul în care s-au comportat față de preoții nepomenitori antiecumeniști în cadrul simulacrelor de procese prin care i-au caterisit necanonic, instanțele bisericești vor fi obligate să se confrunte în viitor cu consecințele unei decizii CEDO (Decizia Tothpal & Szabo vs România), obținută de doi dintre „frații creștini eterodocși", atât de dragi ecumeniștilor noștri, prin care nu vor mai putea să îi scoată din parohiile ocupate abuziv nici măcar pe preoții caterisiți de drept, pe motive disciplinare reale, și să îi oblige să nu se mai comporte ca preoți, dacă aceia vor fi sprijiniți de credincioșii din

parohia în care au activat, în ciuda faptului că au fost caterisiți pentru fapte reale și meritau caterisiți, spre deosebire de preoții nepomenitori, care au fost caterisiți abuziv.

În campania de denigrare a preoților nepomenitori și a ucenicilor lor, numiți fără niciun fel de discernământ „schismatici", s-a apelat la argumente de tip papist, precum acela potrivit căruia acolo unde nu este pomenit ierarhul la Sfânta Liturghie aceasta nu este valabilă, sugerându-se că episcopul, iar nu Hristos și Duhul Sfânt, ar fi sursa sfințeniei Sfintei Liturghii. Argumentul ignoră realitatea canonică instituită de canoanele 31 apostolic și 15 I-II, care prevăd situații în care preotul poate întrerupe pomenirea ierarhului eretic, sugerând ideea blasfematoare că acele canoane ar fi permis săvârșirea în Biserică a unor liturghii invalide.

În același duh papist, s-a încercat impunerea ideii că nici poporul credincios, nici măcar clerul inferior nu au niciun cuvânt de spus în privința acceptării deciziilor unui sinod care s-a dorit a fi panortodox și că decizia aparține exclusiv ierarhiei și Sfântului Sinod, sugerându-se un fel de infailibilitate de tipul celei promovate de Conciliul I Vatican în lumea papistașă, contrară atât teologiei infailibilității învățate de Biserica Ortodoxă, care aparține întrebului Trup al Bisericii, episcopi, preoți și credincioși, cât și chiar deciziilor din Creta, care spun că procesul ecumenist „presupune informarea corespunzătoare a întregii Biserici (plerome) despre evoluţia diferitelor dialoguri" (art. 11 al documentului *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine*).

La trei ani după ce ierarhii semnatari în Creta și-au motivat persecutarea celor care s-au opus „sinodului" prin faptul că aceia ar fi refuzat să înțeleagă și să accepte că la Creta nu s-a admis niciun fel de bisericitate ereziilor și sectelor, Patriarhia Română lansează un comunicat public în care își manifestă bucuria legată de venirea papei Francisc în România în următorii termeni:

Ne bucurăm că vizita a fost confirmată şi în virtutea vechilor şi bunelor relaţii dintre Biserica Ortodoxă Română şi Biserica Romano-Catolică, relaţii întărite de vizita Papei Ioan Paul al II-lea din anul 1999 şi reînnoite acum prin apropiata vizită a Papei Francisc. Acesta va fi primit de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel în cadrul unei întâlniri al cărei program urmează să fie anunţat. ***Bunele relaţii***

dintre cele două Biserici au fost şi sunt manifestate inclusiv prin ospitalitatea de care se bucură comunităţile de români din multe ţări, mai ales din Italia, unde multe dintre parohiile româneşti îşi oficiază slujbele religioase în biserici puse la dispoziţie de comunitatea catolică locală. Precizăm că vizita Papei Francisc în România are loc în urma invitaţiilor oficiale adresate Sanctităţii Sale de Conferinţa Episcopilor (Catolici) din România, de preşedintele României şi prim-ministrul României[1].

În acest comunicat al Patriarhiei Române erezia papistașă este tratată ca Biserică, egală cu Biserica Ortodoxă, în ciuda afirmațiilor categorice ale celor care i-au persecutat pe preoții nepomenitori din 2016 încoace că la Creta s-a afirmat că numai Biserica Ortodoxă este Biserica adevărată a lui Hristos, iar celelalte denominațiuni nu sunt recunoscute ca biserici.

Nu numai că Patriarhia ne vorbește despre „bunele și vechile relații dintre Biserica Ortodoxă Română și Biserica Romano-Catolică”, dar ne oferă ca argument al acestora „ospitalitatea” catolică de care se bucură românii în lume, care ar trebui să ne oblige la un gest reciproc, în speță, primirea papei ca un episcop real al Bisericii în țara noastră. Aceeași „ospitalitate” a fost invocată și de către cei ce au justificat „sinodul” din Creta, spunându-se că nu se cuvenea să nu li se recunoască „denumirea istorică de biserici” celor care au fost atât de generoși cu ortodocșii plecați la muncă în Occident.

“Ospitalitatea” invocată este în realitate un program misionar de tip ecumenist, prin care ortodocșii, încălcând sfintele canoane, care spun că nu au dreptul să slujească în lăcașurile de cult ale ereticilor (can. 45, 64 ap., 6, 9, 33, 37 Laod., 9 Tim. Alex.), sunt obișnuiți cu ideea că ereticii nu sunt chiar așa cum îi prezintă „fundamentaliștii zeloți” și că ei pot fi chiar frecventabili.

În cazul venirii papei Francisc în România, cel mai important eveniment ecumenist din 2016 încoace din țara noastră, „ospitalitatea” catolică pare a fi răsplătită de către Patriarhia Română prin acceptarea acestei vizite pastoral-misionare, desfășurate sub sloganul ecumenist „Să mergem împreună!”, adresat deopotrivă catolicilor, dar și ortodocșilor români.

Mai mult, aflăm din presă că papa Francisc, întâistătător al unei erezii despărțite de Biserica lui Hristos de mai bine de un mileniu, în care a cunoscut numeroase căderi, asemănate de Sfântul Iustin Popovici cu căderile lui Adam și Iuda[2], va fi

primit ca un episcop autentic ortodox în dangătul clopotelor, care vor bate pentru prima oară cu această ocazie, ale catedralei mântuirii neamului, simbol al Ortodoxiei românești, la ridicarea căreia și-a adus contribuția, într-o formă sau alta, tot poporul român[3].

În același timp, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Bulgare, neparticipantă la „sinodul" din Creta și retrasă din CMB încă din anul 1998, a decis că vizita papei în Bulgaria este un eveniment exclusiv politic, la care BOB nu va participa în niciun fel[4].

În fața acestor realități nu putem să nu ne întrebăm: *de ce au fost persecutați preoții nepomenitori antiecumeniști, când de fapt ei au spus tot timpul adevărul față de drumul ecumenist pe care merge Biserica noastră?*

Tulburarea pe care o traversează în acest moment Biserica Ortodoxă Română se datorează angajării acesteia în urmă cu mai bine de jumătate de secol pe traiectul participării la mișcarea ecumenistă.

Consiliul Mondial al „Bisericilor" și celelalte organisme subordonate acestuia reprezintă o federație protestantă de grupări eretice la care s-au asociat în timp Biserici Ortodoxe locale. Scopul acestei organizații este descris de Constituția CMB: „Consiliul Mondial al Bisericilor este o asociere de Biserici, care Îl mărturisesc pe Domnul Iisus Hristos ca Dumnezeu şi Mântuitor, potrivit Scripturilor, şi caută, prin urmare, să îndeplinească chemarea comună, spre slava Unuia Dumnezeu, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt"[5].

Denumirea organizației și scopul trasat de către Constituția CMB conțin termenul „biserică" atribuit tuturor participantelor la acest organism. Una dintre premise lămurește faptul că membrele CMB pot fi denumite „Biserici„ chiar dacă nu își recunosc unele altele deplin caracterul eclesial.

Din această denumire rezultă că CMB este o asociere de „Biserici nedepline", care caută să se unească într-o „Biserică" unică, descrisă în linii mari de către *Declarația de la Toronto* ca „Biserica lui Hristos", „Biserica crezurilor".

Declarația de la Toronto, citată și oficializată de către „sinodul" din Creta, este un document constitutiv esențial al Consiliului Mondial al „Bisericilor", alături de

Constituția mai sus menționată. În acesta se arată că „scopul CMB este… să pună Bisericile într-un contact viu una cu alta şi să promoveze studierea şi discutarea chestiunilor referitoare la unitatea Bisericii” (premisa III.2), adică *să pună într-un contact viu Biserica lui Hristos cu ereziile dinafara ei*.

Motivul „contactului viu” dintre „bisericile” din CMB este elaborat de altă premisă a *Declarației*: „bisericile membre ale Consiliului cred că conversaţia, cooperarea şi mărturisirea comună a bisericilor trebuie să se bazeze pe recunoaşterea comună a faptului că Hristos este Capul Divin al Trupului” (premisa IV.1)”, iar premisele IV.6 și IV.8 vorbesc despre intrarea Ortodoxiei cu ereticii „într-o relație spirituală prin care [membrele CMB – n.n.] încearcă să învețe una de la alta și să-și acorde ajutor reciproc, pentru ca Trupul lui Hristos să fie clădit și viața bisericească să fie înnoită”.

Prin aceasta, Bisericile Ortodoxe participante la dialogul ecumenist sunt chemate: 1. să intre într-o relație spirituală cu ereticii și schismaticii; 2. să dea împreună mărturisire cu ereticii; 3. să cunoască pe Hristos ca fiind Capul divin al unei „Biserici” din care fac parte și toate ereziile pe care ea le-a condamnat în decursul istoriei; 4. să clădească „Trupul lui Hristos” împreună cu ereticii; 5. să înnoiască viața spirituală a Bisericii pe baza acestei colaborări cu ereticii.

Cum poate exista o colaborare și o „relație spirituală” între Biserica lui Hristos și ereziile care o neagă? Ce fel de mărturisire comună poate da Biserica împreună cu cei care batjocoresc sfintele icoane, o necinstesc pe Preasfânta Fecioară, batjocoresc sfintele moaște, Sfânta Cruce, preoția Bisericii, Sfânta Tradiție, Biblia însăși, pe care o transformă într-un idol? Cum să fie Hristos Cap al ereziilor, în condițiile în care una dintre ele (papismul) l-a proclamat pe un om înlocuitorul lui Hristos pe pământ. Cum pot fi numiți aceștia „frați creștini” și ce pot teologii ecumeniști ortodocși să le spună și nu le-au spus deja sinoadele ecumenice care au condamnat rătăcirile lor?

Declarația de la Toronto mai propune și alte principii după care CMB se ghidează, toate eretice din perspectiva teologiei ortodoxe:

1. Mișcarea ecumenistă este inspirată de Duhul Sfânt, blasfemie afirmată la New Delhi în 1961 și reluată în articolul 8 al documentului din Creta referitor la relațiile Bisericii Ortodoxe cu „ansamblul lumii creștine”.
2. CMB ar fi „bisericile aflate într-un sinod continuu”[6], adică un fel de

„sobornicitate” ecumenistă afirmată tot la New Dehli, în timp ce era aprobată premisa declarației, atât de plăcută teologilor ecumeniști ortodocși și citată în Creta, prin care se spune că CMB nu va deveni „superbiserică” (premisa III.1).

3. Membrele CMB trebuie „să recunoască elemente ale Bisericii adevărate, pe baza cărora să se ajungă la recunoașterea întregului adevăr și la unitatea bazată pe adevărul deplin” (premisa IV.5) (acesta este sensul recunoașterii „denumirii istorice” de „biserici” de la Creta).
4. „Biserica lui Hristos” este mai cuprinzătoare decât membrele CMB, inclusiv decât cea ortodoxă, care : „Bisericile membre ale Consiliului Mondial al Bisericilor recunosc că apartenenţa la Biserica lui Hristos este mai cuprinzătoare decât apartenenţa la propriul trunchi eclesial. Din acest motiv, ele caută să intre în contact viu cu cei din afara propriei comunităţi, care mărturisesc că Hristos este Domnul” (premisa IV.3); „toate bisericile creştine, inclusiv Biserica Romei, afirmă că nu există identitate completă între apartenenţa la Biserica Universală şi cea la propria biserică. Ele recunosc că există membri ai bisericii *extra muros* [în afara zidurilor Bisericii], că aceştia aparţin *aliquo modo* [în mod egal] Bisericii şi chiar că există *ecclesia extra ecclesiam* [biserică în afara bisericii]”.

Premisa este inspirată și transpune în contextul ecumenist teologia catolică a „bisericilor nedepline”, sintetizată de Conciliul II Vatican sub forma conceptului *substitut in*, prin care se stabilește un „loc concret” al Bisericii, Biserica Romei, admițând însă o „prezență lucrătoare” a Bisericii una a lui Hristos în celelalte comunități religioase, chiar dacă acelea nu sunt încă unite cu ea.

Ideea eretică a existenței „Bisericii din afara Bisericii”, care se ridică direct împotriva afirmației patristice a sfântului Ciprian de Cartagina *extra Ecclesiam nulla salus*, implică acceptarea reciprocă a unor taine (mai ales a Botezului), conform teoriei protestante a undelor de har, ca o condiție minimală a participării la viața Bisericii.

Pornind de la aceste premise, se vădește clar scopul CMB: realizarea unității vizibile a „Bisericii Catolice”, nu neapărat sub forma unei federații, a unei „superbiserici”, ci mai curând a unei „unități în diversitate” dogmatică, dobândită prin relativizarea diferențelor esențiale de natură dogmatică și prin acceptarea reciprocă drept „elemente ale adevăratei Biserici”.

Modul realizării unității vizibile a membrelor participante la dialogul din cadrul CMB a fost sesizat și de către unii teologi catolici (catolicii, deși nu sunt membri direcți ai CMB, participă la elaborarea documentelor acestei structuri, aducându-și o contribuție serioasă și la elaborarea *Declarației de la Toronto*): „Chiar dacă fiecare Biserică a putut conserva propria-i concepţie eclesiologică, cum a afirmat *Declaraţia de la Toronto*, din 1950, CMB s-a putut defini drept un Consiliu al Bisericilor tocmai pornind de la această convingere, că fiecare comunitate de creştini care cred poate fi recunoscută ca Biserică, chemată să se întâlnească cu altele, păstrându-şi totuşi propria identitate şi, în anumite limite, chiar propria diversitate. Atitudinea pe care CMB şi-o impune este numai de reconciliere, de restabilire a plinătăţii de comuniune vizibilă, ***care izvorăşte din participarea la euharistia unică***, nu de reducere a diversităţii, în măsura în care este vorba de o înţelegere şi dezvoltare diferite ale credinţei creştine, realizate sub acţiunea Duhului Sfânt, nu de erori”[7].

La Adunarea Generală de la Porto Alegre, în 2006, s-a stabilit că diferențele interconfesionale sunt „varietăți ale expresiei evanghelice, care îmbogățesc viața comună”: „Varietatea expresiei evanghelice, a cuvântului şi a faptei, îmbogăţeşte viaţa comună. Formele diferite de expresie sunt prezente astăzi în viaţa şi mărturia diferitelor Biserici. Aşa sunt de exemplu tradiţia sfinţeniei la metodişti, dogma răsplatei pentru credinţă şi a harului la luterani, viaţa întru Duhul Sfânt la penticostali, primatul în slujba unităţii al Bisericii Romano-Catolice, valoarea intrinsecă în societatea anglicană, dogma îndumnezeirii corelate cu cea a «sinergiei» la ortodocşi. În ce măsură punctele pe care se pune accentul constituie atitudini contradictorii sau expresie a varietăţii legitime? Accesul pus pe anumite chestiuni umbreşte deplinătatea mesajului Evangheliei”[8].

La Adunarea Generală a CMB de la Busan, în 2013, s-a mers mai departe și s-a spus: „***Credincioşi chemării noastre comune, vom căuta împreună deplina unitate vizibilă a Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolică, când vom exprima unitatea în jurul aceleiaşi Mese a Domnului***. Căutând unitatea Bisericii, ne vom deschide pentru a primi darurile tradiţiilor fiecăruia şi a oferi darurile noastre unul altuia…”[9].

Toate aceste evoluții ar fi trebuit să îi determine pe teologii și ierarhii prezenți în Creta să refuze continuarea colaborării cu această organizație. Deși cei ce au prezentat „sinodul” din Creta ca pe o mare victorie a Ortodoxiei ne-au spus că el a pus în discuție oportunitatea continuării participării la CMB, în realitate

documentul referitor la relația Bisericilor Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine afirmă: „Biserica Ortodoxă este conştientă că mişcarea pentru restaurarea unităţii creştinilor ia forme noi… este imperios ca Biserica Ortodoxă să continue să aducă mărturia ei în lumea divizată”, „ne rugăm ca creştinii să lucreze în comun”.

Participarea la CMB a determinat Bisericile Ortodoxe să facă, de-a lungul timpului, concesii dogmatice, canonice, liturgice serioase. Iată câteva dintre cele mai grave compromisuri dogmatice pe care Bisericile Ortodoxe le-au făcut[10] în cadrul ecumenismului înainte de pseudosinodul din Creta, care, în mod discret, a legiferat unele dintre acestea la cel mai înalt nivel:

1. 1922: patriarhul ecumenic Meletie al IV-lea recunoaște hirotonia anglicanilor;
2. 1923: același patriarh convoacă conferința panortodoxă de la Constantinopol pentru schimbarea calendarului și modernizarea Bisericii. Cu acea ocazie, s-a decis scurtarea posturilor, neobligativitatea veșmintelor clericale, posibilitatea căsătoriei după hirotonire. Patriarhii Ierusalimului, Antiohiei, Alexandriei, Serbiei și Rusiei au contestat aceste decizii, la scurtă vreme.
3. 1925: la Londra, reprezentanții Bisericilor Ortodoxe, prezenți la comemorarea sinodului I ecumenic, au participat la o slujbă oficiată de ierarhia anglicană.
4. 1935: Biserica Ortodoxă Română hotărâște intercomuniunea cu anglicanii. Ideea a fost ulterior abandonată, din cauza unor decizii controversate ale părții anglicane, printre care și hirotonirea femeilor.
5. 1961, 1963 conferința panortodoxă de la Rodos recomandă participarea la mișcarea ecumenistă, al cărei scop este „unitatea în diversitate” a tuturor creștinilor.
6. 1965: patriarhul ecumenic Atenagora ridică anatema dată ereziilor papistașe, restabilind „relațiile canonice dintre Roma și Noua Romă”. Gestul echivalează cu o afirmare a faptului că Biserica Ortodoxă a greșit când a anatemizat erezia papistașă.
7. 1968: patriarhul ecumenic Atenagora afirmă că a introdus numele papei roman în diptice, pentru a fi pomenit la slujbele ortodoxe. Aceste măsuri au determinat multe mănăstiri din Sfântul Munte să întrerupă pomenirea sa.
8. 1975: mitropolitul Anthenagora de Thiatheira și Marea Britanie afirmă că

episcopatul și preoția anglicanilor, copților, armenilor, catolicilor sunt cele ale sfintei Biserici, cea una și sobornicească.

9. 1975: cea de-a V-a Adunare Generală a CMB afirmă scopul ecumenismului ca fiind *integrarea progresivă a confesiunilor creștine în consensul ecumenic al Bisericii dintotdeauna și de pretutindeni.* La acea conferință au participat și reprezentanți ai Bisericilor Ortodoxe.
10. 1982: documentul ecumenist BEM (*Botez, Euharistie, Ministeriu****[11]***) de la Lima recunoaște tainele protestanților.
11. 1989: patriarhul Parthenie al Alexandriei îl numește pe Mohamed „profet al lui Dumnezeu”.
12. 1990, 1993: Chambésy: s-a acceptat erezia monofizită. Reprezentanții Bisericii Ortodoxe Române au subscris la declarația profesorului universitar preot Nicolae Necula, care susține că monofiziții nu sunt vinovați de erezie, poziția lor datorându-se faptului că sunt… naționaliști, deși, în ciuda discursurilor oficiale, reprezentanții monofiziților continuă să nege sinodul al IV-lea ecumenic și doctrina despre Hristos a acestuia[12].
13. 1993: la Balamand, Liban, se oficializează „teoria ramurilor”, care susține că toate confesiunile creștine sunt ramuri ale aceluiași trunchi comun: Biserica primului mileniu. Ortodoxia și ereziile apusene sunt considerate cu această ocazie „Biserici surori”.
14. 1995: patriarhul ecumenic Bartolomeu săvârșește o liturghie comună cu papa Ioan Paul al II-lea. Un fulger lovește basilica sfântului Petru, unde se săvârșea slujba.
15. 2002, Assisi: papa invită toate religiile la o rugăciune pentru unire și pacea lumii. Participă reprezentanți ai tuturor religiilor importante. Se țin două „liturghii” ecumenice, una interreligioasă, la care participă reprezentanții tuturor religiilor și alta intercreștină, pentru confesiunile creștine.
16. 2006, Porto Alegre, Brazilia: delegația ortodoxă admite că fiecare „biserică” membră a CMB este sobornicească, nu în deplinătatea ei, ci își împlinește sobornicitatea în comuniune cu celelalte „biserici”.
17. 2007: Ravenna; reprezentanții Bisericilor Ortodoxe recunosc poziția de primat a papei roman în Biserică în primul mileniu, de ca și când 1000 de ani de erezie a Apusului nu ar fi existat și nu ar fi schimbat cu nimic realitățile mileniului I, tainele de inițiere și preoția, Euharistia și succesiunea apostolică a papistașilor.

18. 2013: Busan, mitropolitul Nifon al Târgoviștei, pe care unele voci din România îl prezintă în mass-media ca pe un fel de „ministru de externe al Ortodoxiei”[13], a făcut următoarea declarație eretică: „Unitatea Bisericii s-a pierdut și în forma sa actuală din moment ce este divizată, Biserica este deficitară din punct de vedere al Sfintelor Taine. Toți oamenii sunt frați întru Hristos, Sfântul Botez creștin constituind doar o etapă superioară, mistică în cadrul rudeniei spirituale existente între aceștia”. Sfântul Sinod nu a avut nicio reacție canonică consistentă;
19. 2016; la Chieti, Italia, s-a admis primatul papal asupra întregii Biserici. Biserica Ortodoxă Bulgară a fost singura care nu a semnat documentul. Unii reprezentanți ai Patriarhiei au prezentat acest document ca pe un mare succes, pierzând din vedere că papiștii au oferit Răsăritului, prin aceste negocieri, ceva ce ei nu au avut niciodată (jurisdicția asupra Orientului), obținând, în același timp, de la aceștia ceva ce iarăși nu au avut niciodată (recunoașterea universală a primatului papal, indiferent de forma acestuia).

Biserica Ortodoxă Română a aderat la Consiliul Mondial al „Bisericilor” în anul 1961, în timpul păstoririi patriarhului Iustinian Marina, prezentat de către manualele de Istorie a Bisericii Ortodoxe Române ca cel ce „a îndrumat îndeaproape participarea Bisericii noastre la toate acţiunile desfăşurate în cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor, Consiliului Bisericilor Europene etc.”, promotor al „ecumenismului local” și „militant de seamă pe tărâm ecumenic”[14].

Despre participarea Bisericii Ortodoxe Române la această lucrare ecumenistă și despre „ecumenismul local” promovat, aceleași manuale de istorie le spun generațiilor de teologi români: „Biserica Ortodoxă Română a luat parte la toate acţiunile desfăşurate în cadrul Consiliului Ecumenic. Între toate aceste 14 Biserici şi culte [recunoscute legal în România – n.n.] a existat un climat ecumenist şi de colaborare. […] În felul acesta, s-a creat în România un veritabil «ecumenism local» […]”[15].

Manualele de istorie fac încă în urmă cu câteva decenii distincția între „Biserici și culte”, atunci când vorbesc despre cultele oficiale recunoscute în România, recunoscându-le unora dintre ele statutul de „biserici”, în condițiile în care singura Biserică autentică recunoscută de statul român alături de Biserica Ortodoxă Română este „Episcopia Ortodoxă Sârbă de Timișoara”[16].

Participarea Bisericilor Ortodoxe la mișcarea ecumenistă este îndeobște justificată de două premise false:

1. Biserica Ortodoxă are o datorie misionară de a dialoga cu ereticii și schismaticii;
2. Colaborarea ecumenistă pe tărâm social, cultural este inofensivă și de dorit.

Principiul pe care „sinodul" din Creta l-a sintetizat în articolul 4 al documentului *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine*, potrivit căruia „Biserica a cultivat întotdeauna dialogul cu cei ce s-au separat de ea" nu are nicio bază teologică și istorică, fiind contrazis de către postulatul biblic enunțat de Sfântul Apostol Pavel: „De omul eretic, după întâia şi a doua mustrare, depărtează-te (Tit 3,10)" sau de afirmații ale unor mari sfinți ai Bisericii, precum Sfântul Iustin Popovici, care, descriind dialogul ecumenic, spune că „«dialogul» contemporan al «dragostei», care se înfăptuieşte în chipul unui sentimentalism găunos este în realitate refuzul, pornit din puţinătatea de credinţă, *sfinţirii Duhului şi credinţei adevărului* (2Tesaloniceni 2,13), adică refuzul singurei *iubiri de adevăr* (2 Tes. 2,10) mântuitoare"[17] și „există şi un *«dialog al minciunii», atunci când cei ce dialoghează se înşală*, cu ştiinţă sau fără ştiinţă unii pe alţii. Un astfel de dialog e propriu tatălui minciunii, diavolului… Nu există «dialog al dragostei» fără dialogul adevărului. Altminteri, un astfel de dialog este nefiresc şi mincinos"[18].

Biserica Ortodoxă a păstrat tot timpul deschisă posibilitatea revenirii la Ortodoxie a celor care rătăcesc în schisme și erezii, dar maniera de dialog cu aceștia este cea specifică Bisericii, adică cea catehetică, în care cei ce vor să afle adevărul întreabă, iar Biserica le răspunde, dând, în același timp, mărturie lumii întregi despre adevărata credință și Biserică a lui Hristos, prin mijloacele misionare pe care le-a folosit mereu.

Din păcate, după un secol de dialog teologic la nivel înalt între Ortodoxie și celelalte grupări desprinse din ea, se constată că nu s-a produs niciun fel de modificare a doctrinei acelor credințe, în scopul acceptării de către acestea a adevărului de credință pe care Biserica noastră îl păstrează intact de la începuturile sale.

Se argumentează că datorită dialogului ecumenist s-au convertit la Ortodoxie numeroși membri ai comunităților neortodoxe. Argumentul poate să justifice cel

mult lucrarea misionară firească a Bisericii Ortodoxe în rândul neortodocșilor, existentă dintotdeauna în Biserică, nicidecum dialogul ecumenist, deoarece acesta din urmă se desfășoară la nivelul conducătorilor cultelor neortodoxe, nu la nivelul popular.

Scopul declarat de către ecumeniștii ortodocși participanți la acest dialog este mărturisirea unicității Bisericii Ortodoxe față de cei cu care sunt angrenați în dialog, cu finalitatea convingerii acelora să producă o modificare a doctrinei eretice pe care o propovăduiesc și să accepte doctrina ortodoxă, pe care să o împărtășească și celor pe care îi conduc. După acest standard trebuie judecate contribuțiile la mișcarea ecumenică, nu după faptul că s-a convertit o anumită comunitate protestantă sau catolică la Ortodoxie, ca urmare a misiunii firești a unor misionari ortodocși.

Din acest punct de vedere, rezultatele dialogului ecumenic sunt inexistente. Acest lucru a fost consemnat de o declarație a teologilor participanți la o conferință la Salonic în 1998, unde s-a emis o *Declarație*, în care se spune: „După un secol de participare ortodoxă la mişcarea ecumenică şi ani petrecuţi în cadrul CMB, ***nu observăm suficient progres în discuţiile teologice multilaterale dintre creştini. Dimpotrivă, prăpastia dintre ortodocşi şi protestanţi devine din ce în ce mai mare, în timp ce tendinţele mai sus-menţionate în cadrul anumitor denominaţiuni protestante devin tot mai puternice***”[19] (s.n.). După încă două decenii, situația nu s-a schimbat în bine, iar progresele pe calea convingerii ereticilor să revină la Ortodoxie sunt inexistente.

Constatări similare celei a declarației de la Salonic au determinat Biserica Ortodoxă Bulgară, în 1998, și Biserica Ortodoxă Georgiană, în 1997, să părăsească Consiliul Mondial al Bisericilor și să își continue activitatea misionară în rândul credincioșilor lor în maniera firească în care au făcut-o în toată istoria. Cele două sunt neparticipante la „sinodul” din Creta. Biserica Ortodoxă Georgiană a făcut cea mai tranșantă analiză a deciziilor adoptate în acel „sinod” și a confirmat faptul că ele nu reflectă învățătura Bisericii Ortodoxe, adică sunt eretice.

Dacă sub aspectul îndeplinirii misiunii asumate de Bisericile Ortodoxe, de a da mărturia Ortodoxiei într-o lume protestantă și catolică, se observă că prezența în CMB a fost și este inutilă, nu putem rămâne indiferenți la faptul că participarea la acest forum teologic eretic a produs grave transformări în Bisericile Ortodoxe

participante.

Una dintre cele mai grave consecințe ale ecumenismului asumat este aceea că *ierarhia Bisericii Ortodoxe Române*, pentru că despre Biserica noastră ne interesează să vorbim, *a dezvoltat o dragoste nefirească față de cei aflați în afara ei, abandonându-i pur și simplu pe credincioșii proprii*.

În acest moment, din cauza implicării ecumeniste și a concesiilor grave făcute ecumenismului de către ierarhi, teologi marcanți și unii preoți, poporul credincios ortodox român pare o turmă fără păstor. Poporul român, ieșit din marasmul comunist ateist care a încercat să șteargă conștiința ortodoxă, avea nevoie mai mult decât oricine de o redescoperire a valorilor Ortodoxiei autentice.

Generații întregi de episcopi, preoți, teologi educați în duhul ecumenist le-au oferit creștinilor ortodocși o viziune deformată a credinței, în care conștiința dogmatică ortodoxă a fost ștearsă aproape complet, de dragul conviețuirii sociale și interconfesionale.

Ceea ce ierarhii și învățătorii de drept ai poporului au refuzat să facă din pricina implicării în mișcarea ecumenistă au reușit să facă, în multe cazuri, marii duhovnici ai poporului, care au păstrat, cât au putut, conștiința distinctă ortodoxă în rândul credincioșilor care i-au căutat. În paralel cu aceștia însă, au acționat inevitabil în rândul poporului și învățători de ocazie, fără trăirea și smerenia marilor duhovnici, care au creat o categorie de credincioși predispuși spre căderi spirituale grave, dacă lucrurile nu se vor normaliza în Biserica noastră.

O altă consecință gravă este acceptarea tacită sau ascunsă a unora dintre deciziile la nivel ecumenist care afectează direct dreapta credință. Cele mai multe dintre aceste concesii au fost acceptate de către teologi și ierarhi sub semnătură privată, departe de ochii poporului credincios, neimplicându-l pe acesta. Deciziile de la „sinodul” din Creta au fost însă propuse spre aprobare tuturor ortodocșilor, implicându-i pe toți credincioșii, clerici și popor deopotrivă.

Cei care consideră „sinodul” din Creta ca fiind inofensiv, pentru că acesta, spun ei, nu a produs nicio schimbare în viața Bisericii noastre, pierd din vedere că zeci de ani de ecumenism au produs deja schimbări majore în viața bisericească, pe care cei mai mulți nici nu le mai observă măcar:

1. „Ecumenismul local”, numit de Sfântul Sinod „ecumenism lucid” a produs

o ștergere a conștiinței religioase ortodoxe, mai ales în zone în care populația trăiește în comunități multiconfesionale.

2. Același efect l-a produs și practicarea la scară largă a căsătoriilor mixte, permise și lăsate la decizia Bisericilor locale de către „sinodul” din Creta.
3. Readucerea greco-catolicilor în cadrul Bisericii Ortodoxe Române, în 1948, prin decret de stat, fără nicio rebotezare și catehizare a celor admiși în Biserică a produs o infuzie de greco-catolicism în Trupul eclesial ortodox, cu efecte devastatoare pentru conștiința ortodoxă a membrilor de drept ai Bisericii noastre și pentru sufletele celor care au rămas în BOR de fapt greco-catolici, chiar și după 1990, când unii dintre ei au reînființat cultul lor.
4. S-au editat calendare comune, fiind elogiați în ele „sfinții” catolici.
5. S-au modificat cărțile de cult în așa fel încât unele cântări și rugăciuni să nu mai jeneze, prin adevărurile pe care le rostesc, pe partenerii de dialog ecumenist.
6. S-a eliminat citirea Sinodiconului în Duminica Ortodoxiei, pentru ca credincioșii ortodocși să nu mai poată vedea bariera clară impusă de către acesta între Ortodoxie și erezie.
7. S-au eliminat predicile cu caracter apologetic, pe motiv că ele ar întreține „ura interconfesională”, lăsând poporul în incapacitatea de a ști adevărul despre eretici și erezii.
8. S-au eliminat lepădările din slujbele de reprimire la Ortodoxie a ereticilor și necreștinilor, lăsându-i pe aceștia în legătură cu idolii și demonii din grupările de care aparțineau.
9. Școlile teologice sunt pepiniere de cadre ale ecumenismului, din cursurile teologice eliminându-se progresiv disciplinele apologetice care să ofere viitorilor preoți arme eficiente contra ereziilor.
10. Mentalitatea ecumenistă s-a înrădăcinat atât de puternic, încât urme ale ei le vedem chiar și în operele marilor teologi români, altfel geniali prin gândirea lor.
11. S-au instituit rugăciunile în comun și chemările la aceste rugăciuni, în care se folosește frecvent distincția „Biserici și confesiuni”, care conferă statut eclesial unor erezii.
12. S-au transformat multe dintre vetrele monahale din focare ale spiritualității ortodoxe în muzee unde se conservă patrimoniul naționla, în care se pot admira vestigiile unei vieți bisericești ortodoxe de mult apuse.

Cea de-a doua justificare a participării ortodoxe la mișcarea ecumenistă este aceea a colaborării inofensive pe tărâm social-filantropic.

Consiliul Mondial al Bisericilor are două ramuri: una „teologică”, numită Credință și Constituție, elogiată de documentul de la „sinodul” din Creta, și una „diaconală”, Viață și Acțiune. Comisia teologică este însărcinată cu conceperea documentelor teologice ecumeniste menite să „clădească Trupul lui Hristos” din punct de vedere teologic, pe când Viață și Acțiune este însărcinată cu tocirea conștiinței confesionale, prin cooptarea ortodocșilor și ereticilor în proiecte comune, așa cum postulează și documentele „sinodului” din Creta, pe teme sociale, economice, ecologice. Partea practică a CMB a reușit până acum mult mai mult decât partea teologică, creând, cel puțin la nivelul mentalului ortodox, impresia că colaborarea cu ereticii nu prezintă nicio problemă de ordin canonic și că divergențele de ordin dogmatic sunt simple speculații teologice, neesențiale pentru o bună colaborare cu ereticii și pentru realizarea mult doritei „unități a Bisericii”.

CMB este creat după modelul Uniunii Europene, de către aceiași strategi care au conceput și uniunea. Deznaționalizarea popoarelor europene nu s-a produs prin intermediul unor mari filosofii și idealuri comune, ci prin deschiderea granițelor țărilor bogate pentru țările sărace și prin crearea iluziei unei „vieți mai bune” pentru cei nevoiași. Același model este aplicat și la nivel religios de către CMB.

În România există de trei ani o mișcare solidă de rezistență împotriva ereziei ecumeniste și a „sinodului” din Creta. Este prima de acest fel din Biserica noastră, de când aceasta a aderat la CMB. Cum în lumea ortodoxă BOR este cunoscută ca una dintre cele mai proecumeniste Biserici locale, era firesc ca și reacția față de această erezie cumplită să fie una pe măsură, fiind una dintre cele mai puternice din lumea ortodoxă.

Lupta antiecumenistă a cunoscut momente de tensiune interne, provocate de o curățire a ei de elementele centrifuge cu tendință radicală și mentalitate schismatică. Acest proces s-a încheiat, cu rezultatul că toți cei ce au intrat în această luptă din alte considerente decât dorința de a contribui la curățirea Bisericii noastre de erezia ecumenistă urmează o altă cale decât calea canonică pe care o urmăm noi.

După aproape doi ani de tensiuni, cei care au luat poziție contra ereziei

ecumeniste, au evitat capcana unor acțiuni și declarații menite a-i plasa pe o traiectorie schismatică și au rămas fermi pe poziția de membri deplini ai Bisericii Ortodoxe Române, chiar dacă și-au însușit în mod canonic îngrădirea de erezia acceptată în Biserica noastră în 2016, în Creta, Vă adresează o respectuoasă invitație la acțiune concretă pentru: *1. evaluarea prezenței Bisericii Ortodoxe Române în CMB și demararea procedurilor de retragere a Bisericii noastre din această structură ecumenistă; 2. reanalizarea documentelor semnate în cadrul „sinodului" din Creta și dezicerea ierarhiei noastre de acestea; 3. eliminarea tuturor activităților comune cu ereticii și cu necreștinii: rugăciuni comune, activități sociale, filantropice comune etc.; 4. tratarea celor care mărturisesc împotriva ereziei ca fiii ai Bisericii care o păzesc pe aceasta de schismă și erezie, nu ca dușmani personali, participând astfel la închiderea rănilor dureroase pe care „sinodul" din Creta le-a produs pe Trupul Bisericii noastre; 5. repunerea învățământului teologic și a întregii vieți bisericești pe făgașul mărturisirii ortodoxe sănătoase a credinței.*

Suntem convinși că numai prin împreună-lucrarea frățească, în Duhul Adevărului și al Dragostei lui Hristos putem contribui cu toții la vindecarea deplină a Bisericii noastre de boala îndelungată și grea a ereziei ecumeniste.

Hristos a înviat!

1 mai 2019
Semnatari

https://www.marturisireaortodoxa.ro/wp-content/uploads/2019/05/semnaturi-b_reduce.pdf

Note:

[1]
https://www.stiripesurse.ro/patriarhia-romana-face-precizari-despre-vizita-papei-fr

ancisc-ce-au-decis-patriarhul-daniel-i-suve_1317104.html.

[2] Sfântul Iustin Popovici, *Biserica Ortodoxă și ecumenismul*, Fundația Iustin Pârvu, f.l., f.a., pp. 175.

[3] https://www.click.ro/news/national/clopotele-catedralei-mantuirea-neamului-vor-fi-trase-pentru-prima-oara-la-sosirea.

[4] https://www.marturisireaortodoxa.ro/biserica-bulgariei-ia-o-decizie-ferma-impotriva-slujirii-si-rugaciunii-comune-la-vizita-papei-francisc/.

[5] https://www.marturisireaortodoxa.ro/scrisoarea-adresata-sfantului-sinod-al-bisericii-ortodoxe-romane-cu-prilejul-receptarii-de-catre-acesta-a-deciziilor-sinodului-eretic-din-creta/.

[6] https://www.oikoumene.org/en/resources/documents/assembly/1961-new-delhi/new-delhi-statement-on-unity.

[7] Rosario La Delfa, *Communione ecclesiale e appartenenza: Il senso di una questione ecclesiologica oggi*, Cita Nouva, Facolta Teologica di Sicilia, Roma, 2002, p. 71.

[8] *Sfântul Munte Athos, mărturie de veacuri a luptei pentru apărarea dreptei credinţe*, Editura "Părinţii Aghioriţi", Sfântul Munte Athos, p. 60.

[9]https://www.oikoumene.org/en/resources/documents/assembly/2013-busan/adopted-documents-statements/unity-statement.

[10] http://aparam-ortodoxia.ro/2016/08/11/reactia-pliromei-fata-de-sinodul-din-creta-2016/.

[11] Preoție (n.a.).

[12] Ion Vlăducă, Drd. Dumitru Popescu, Drd. Gheorghe Fecioru, *Acceptăm unirea cu monofiziții? Românii ortodocși între optimism, dezinformare și*

apostazie, Chilia "Buna Vestire", Schitul „Sfântul Dimitrie – Lacu", Predania, f.l., 2008, pp. 254-258.

[13] https://www.dcnews.ro/episcopul-de-husi-a-demisionat-ce-spune-rares-bogdan_554619.html.

[14] Prof. Pr. Dr. Mircea Păcurariu, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, vol. III, EIBMBOR, Bucureşti, 1994, p. 486..

[15] Ibidem, pp. 521-523.

[16] https://adevarul.ro/locale/constanta/lista-cultelor-religioase-recunoscute-oficial-romania-salarii-primesc-stat-sefii-bisericilor-1_5ca5e4ad445219c57e17520b/index.html.

[17] Sfântul Iustin Popovici, *Biserica Ortodoxă şi ecumenismul*, Fundaţia Iustin Pârvu, 2012, p. 188.

[18] Ibidem, 190.

[19] https://www.oikoumene.org/en/resources/documents/wcc-programmes/ecumenical-movement-in-the-21st-century/member-churches/special-commission-on-participation-of-orthodox-churches/first-plenary-meeting-documents-december-1999/thessaloniki-statement.